

STANY ZJEDNOCZONE I BABILON

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ap 13,1-12; 14,9-11; 16,2; 19,20; 20,4; Jr 51,6-7.53.57; Ap 18,1-4.

TEKST PAMIĘCIOWY: „W owym czasie powstanie Michał, wielki książę, który jest orędownikiem synów twojego ludu, a nastanie czas takiego ucisku, jakiego nigdy nie było, odkąd istnieją narody, aż do owego czasu. W owym to czasie wybawiony będzie twój lud, każdy, kto jest wpisany do księgi żywota” (Dn 12,1).

W ubiegłym tygodniu przyjrzelśmy się między innymi *falszywej trójcy* złożonej z szatana (smoka) i dwóch ziemskich potęg, które wspólnie będą prześladować lud Boży.

Jedna z tych potęg, bestia z morza (zob. Ap 13,1-10), została opisana jako połączenie pantery, niedźwiedzia i lwa (zob. Ap 13,2), co jest obrazem zaczerpniętym wprost z Dn 7,4-6. W lekcji szóstej zauważyliśmy, że w 7. rozdziale *Księgi Daniela* po Babilonii (lwie), Medii-Persji (niedźwiedziu) i Grecji (panterze) powstała ostatnia ziemska potęga — Rzym. Zaczął się on jako pogański Rzym, a następnie zmienił się w Rzym papieski — mały róg z Dn 7,7-8.19-21.23-25, który wyrósł wprost na głowie czwartej bestii. Zauważyliśmy też, że wiele cech papieskiego Rzymu przedstawionego w tych wersetach z 7. rozdziału *Księgi Daniela* pojawia się w opisie bestii z morza w Ap 13,1-10. Stąd bibliści postrzegają Rzym jako jednego z kluczowych wrogów w scenariuszu czasu końca w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*.

Jednak Rzym nie jest sam. *Apokalipsa Jana* przedstawia kolejną moc. W tym tygodniu skupimy uwagę na 13. rozdziale *Apokalipsy Jana* — wydarzeniach i potęgach tam przedstawionych, jak zwykle zadając pytanie:

— Co oznaczają te wydarzenia i jak możemy się na nie przygotować?

Przeczytaj Ap 13,1-10 i wymień powody, dla których ten fragment księgi odnosi się do papieżstwa, zarówno w przeszłości, jak i w przyszłości. Zwróć uwagę zwłaszcza na to, jak znacząca rola jest przypisana tej instytucji. Co to znaczy w związku z wydarzeniami czasu końca?

Choć Bóg ma swoich wiernych ludzi we wszystkich Kościołach, *Pismo Święte* wyraźnie wskazuje na szczególną rolę papieżstwa, jaką ta instytucja odegra w wydarzeniach czasu końca.

Przeczytaj Ap 13,3. O czym jest tu mowa i czego uczy nas to o znaczeniu Rzymu?

Przez wieki rzymski Kościół był główną religią i pod wieloma względami dominującym politycznym ośrodkiem zachodniego świata. Wymownym przykładem jego władzy jest historia Henryka IV, cesarza rzymskiego, który skonfliktował się z papieżem Grzegorzem VII. Musiał przybyć do siedziby papieża, by błagać o przebaczenie. Papież kazał cesarzowi czekać na dziedzińcu zamku przez trzy dni na mrozie, zanim pozwolił mu stanąć przed swoim obliczem. Upojony swoim triumfem Grzegorz VII chełpił się, iż jego obowiązkiem jest poniżanie pysznych królów.

Niemniej jednak dzięki wpływowi reformacji protestanckiej, a także wskutek oświecenia i rewolucji francuskiej polityczna i religijna hegemonia Rzymu została obalona. W 1798 roku papież Pius VI został uwięziony przez francuską armię i umarł w niewoli w 1799 roku.

Jednak w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana* wyraźnie czytamy, że ta pozornie *śmiertelna rana* miała się zagoić. Choć wydaje się, że obecnie Rzym nie ma takiej politycznej władzy, jaką dzierżył choćby w czasach Grzegorza VII, to jednak rosnąca popularność papieżstwa i jego wpływy religijne i polityczne są niezaprzeczalnym faktem. Świadczyć może o tym choćby to, iż w 2015 roku papież Franciszek jako pierwszy w historii przemawiał do obu izb amerykańskiego Kongresu. Według proroctwa ten wpływ będzie stale wzrastał.

Jak możemy pozostać wierni przesłaniu, do głoszenia którego zostaliśmy powołani, a jednocześnie głosić je w sposób jak najmniej urażający uczucia ludzi? Z drugiej strony, dlaczego w głoszeniu teraźniejszej prawdy nie możemy się kierować zasadą poprawności politycznej?

Ludzie zadają pytanie (to zupełnie zrozumiałe):

— Jak to możliwe, by Rzym miał taki wpływ w naszych czasach i w przyszłości, tak jak to opisano w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*? Przecież dawno minęły czasy, gdy na wezwanie papieża stawiały się armie.

Odpowiedź jest zawarta w tym samym miejscu — 13. rozdziale *Apokalipsy Jana*.

Przeczytaj Ap 13,11-12. Jakie znaki pozwalają nam zidentyfikować tę potęgę?

Bestia, która poprzedza bestię z ziemi, od dawna postrzegana przez protestantów jako Rzym papieski została przedstawiona jako pełniąca szczególną władzę przez 42 miesiące (zob. Ap 13,5). Owe 42 miesiące to ten sam okres co *czas, dwa czasy i pół czasu* w Dn 7,25, czyli trzy i pół roku (zob. Ap 12,14) czy 1260 proroczych dni (zob. Ap 12,6) — czas, w którym potęga papieska uciskała swoich przeciwników. Ten proroczy okres (zgodnie z zasadą *dzień za rok*) rozpoczął się wraz z nastaniem supremacji papieskiej w 538 roku, a zakończył się aresztowaniem papieża w 1798 roku. W tym czasie potęga papieska otrzymała śmiertelną ranę, a przepowiednia spełniła się.

Mniej więcej w tym samym okresie historii świata, pod koniec 42 miesięcy, czyli około 1798 roku, pojawia się nowa potęga (zob. Ap 13,11), tym razem wyłaniająca się z ziemi, znacznie odmienna od poprzednich potęg, które wyłoniły się z wody (zob. Dn 7,2-3) symbolizującej masy ludzkie: „Wody, które widziałeś, nad którymi rozsiadła się wszetecznicza, to ludy i tłumy, i narody, i języki” (Ap 17,15).

Dla tych i innych powodów potęgą tą muszą być Stany Zjednoczone, które powstały w stosunkowo mało zaludnionej części świata i nie musiały zniszczyć jakiegoś innego imperium w drodze do dominacji.

„Jaki naród Nowego Świata w roku 1798 stawał się coraz silniejszą i większą potęgą, a także zwrócił na siebie powszechną uwagę świata? Znalezienie odpowiednika tego symbolu nie przedstawia żadnych trudności. Jedno tylko państwo odpowiada prorocctwu, mianowicie Stany Zjednoczone Ameryki Północnej”¹.

Choć ta potęga jest na początku opisana jako mająca dwa rogi podobne do rogów baranka symbolizujących łagodność, to jednak potem mówi „jak smok” (Ap 13,11), co wskazuje na czas prześladowania podobnego do tego, jakiego dopuszczała się poprzednia potęga. Tak więc Ap 13,11-17 odpowiada na pytanie, jak Rzym będzie wywierał wpływ zapowiedziany w prorocctwie. Otóż będzie to czynił za pośrednictwem Stanów Zjednoczonych.

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2017, wyd. XVIII, s. 271.

W całych dziejach zbawienia Pan nieustannie miał do czynienia z ludźmi, którzy popadali w bałwochwalstwo i inne formy fałszywego kultu (zob. Mt 4,8-10). Podczas ostatecznego kryzysu przedstawionego w 13. rozdziale *Apokalipsy Jana* kwestia oddawania czci ponownie odegra istotną rolę. Lud Boży będzie musiał dokonać wyboru, kogo będzie czcił i komu będzie służył (zob. Joz 24,15).

W lekcji drugiej zatytułowanej *Księga Daniela i czas końca* przypomnieliśmy historię trzech młodych Hebrajczyków, którym nakazano oddać „pokłon złotemu posągowi” (Dn 3,5). Zwróciliśmy też uwagę, że 13. rozdział *Apokalipsy Jana* posługuje się słownictwem zaczerpniętym z 3. rozdziału *Księgi Daniela*, opisując prześladowanie ludu Bożego w czasie końca. Tak więc to, co stało się w 3. rozdziale *Księgi Daniela*, możemy postrzegać jako pierwowzór (zapowiedź) tego, co wydarzy się w czasie końca, a co zostało przedstawione w bezpośrednim kontekście działań dwóch bestii z 13. rozdziału *Apokalipsy Jana*. Na równinie Dura wszystkim pod groźbą śmierci w piecu nakazano oddać pokłon złotemu posągowi. Podobnie w Ap 13,15 (BT) „zostaną zabici wszyscy, którzy nie oddadzą pokłonu obrazowi Bestii”.

Przeczytaj Ap 14,9-11; 16,2; 19,20; 20,4. Co wersety te mówią nam o tym, jak ważna stanie się kwestia oddawania pokłonu?

Babilon zawsze był ośrodkiem fałszywego kultu. Wieża Babel świadczyła o tym, że jej budowniczy, podobnie jak Lucyfer, pragnęli wstąpić „na szczyty obłoków” (Iz 14,14), a jednocześnie przygotowywali sobie schronienie na wypadek ponownego globalnego potopu. Po prostu nie wierzyli Bożej obietnicy, że nigdy więcej nie nastąpi ponowny potop na ziemi (zob. Rdz 9,8-11).

Podobnie babilońskie imperium wywyższało dzieło ludzkich rąk. Nebukadnesar pysznił się:

— „Czy to nie jest ów wielki Babilon, który zbudowałem na siedzibę króla dzięki potężnej mojej mocy i dla usświetnienia mojej wspaniałości?” (Dn 4,27).

Później król Belsazar podczas uczty kazał przynieść złote naczynia zrabowane ze świątyni w Jerozolimie i „król i jego dostojnicy, jego żony i jego nałożnice pili z nich. Pili wino i wysławiali bogów ze złota, srebra, miedzi, żelaza, drzewa i kamienia” (Dn 5,3-4). Zwróć uwagę, że prawdziwe naczynia świątynne zostały napełnione upajającym winem, które przytępiło umysły pijących. Tej samej nocy, gdy Babilon upadł, wielu uczestników uczty zginęło. Zewnętrzne pozory prawdy mogą nas zmylić, ukrywając śmiercionośne *wino Babilonu*. Fałszywy kult i fałszywe poglądy są walutą w królestwie szatana.

Jak możemy się upewnić, że nie uczestniczymy w fałszywym kulcie?

Przeczytaj Jr 51,6-7.53.57; Za 2,11; Ap 17,5-6; 18,2-3. Czego wersety te uczą nas o Babilonie?

Jak zauważyliśmy wczoraj, Babilon miał długą historię jako siedziba fałszywego kultu, a zatem jest trafnym symbolem potęgi zwodzącej narody w czasie końca.

Porównaj smoka (zob. Ap 12,3), bestię z morza (zob. Ap 13,1-3) i szkarłatną bestię (zob. Ap 17,3). Jakie są podobieństwa i różnice między nimi?

Wszystkie trzy bestie mają po siedem głów i dziesięć rogów, tak jak suma głów i rogów wszystkich bestii z 7. rozdziału *Księgi Daniela*. Każde kolejne imperium było budowane na poprzednich. Podobnie szkarłatna bestia łączy elementy smoka i bestii z morza (symbolizujących Rzym pogański i papieski) oraz bestii z ziemi (zob. Ap 13,11-14), grupując „wszystkie trzy moce — wszystkich wrogów Boga w jednej koalicji”¹. Dodatkowym elementem w 17. rozdziale *Apokalipsy Jana* jest kobieta dosiadająca szkarłatnej bestii i symbolizująca niedozwolony związek religii z władzą polityczną. Kobieta ta jest przeciwieństwem czystej niewiasty z 12. rozdziału *Apokalipsy Jana*.

CZYSTA NIEWIASTA (zob. Ap 12)	NIERZĄDNICA (zob. Ap 17)
W niebie	Siedząca nad wodami
Ubrana w słońce	Ubrana w purpurę i szkarłat
Ukoronowana dwunastoma gwiazdami	Ozdobiona złotem, klejnotami i perłami
Atakowana przez smoka	Wspierana przez smoka
Matka reszty	Matka nierządnic

Babilon, *matka nierządnic*, rozmnaża się. Odstępczy Kościół (matka) ma wiele córek. Ale Bóg nie jest odpowiedzialny za błędy szerzone przez odstępcze chrześcijaństwo ani za popełniane przez nie okropności. Jego prawdziwe dzieci były atakowane przez szatana, ale przetrwały wszystkie wieki.

Już w Ap 14,8 ludzkość została ostrzeżona przed upadkiem Babilonu w wyniku odstępstwa od prawdy, które w końcu doprowadzi do ostatecznego zwiedzenia związanego ze znamieniem bestii (zob. Ap 14,9-11). To ostrzeżenie zostanie powtórzone ze znacznie większą mocą, a jego zwieńczeniem będzie ostateczne wezwanie skierowane do ludu Bożego wciąż pozostającego w Babilonie, by wyszedł z niego i zjednoczył się z Bożym Kościołem ostatecznych (zob. Ap 18,1-4).

¹ Jacques B. Doukhan, *Kod Apokalipsy*, Warszawa 2007, s. 162 (przyp. red.).

Przez lata ludzie studiujący biblijne proroctwa śledzili wydarzenia w świecie z wielkim zainteresowaniem, zwłaszcza jeśli wydawały się wiązać z czasem końca. Pomyśl na przykład o roli Stanów Zjednoczonych. Już w 1851 roku pewni adwentyści zidentyfikowali Stany Zjednoczone jako drugą bestię (zob. Ap 13,11-15), co w tamtym czasie było dość niezwykle. W połowie XIX wieku światowymi potęgami były raczej Niemcy, Francja, Austria i Anglia. W tym czasie Stany Zjednoczone miały w czasie pokoju wojska liczące około 20 tysięcy żołnierzy, czyli zaledwie jedną dziesiątą walczących pod Waterloo w 1815 roku. W 1814 roku Anglicy zaatakowali i spalili Waszyngton. W 1876 roku indiańscy wojownicy pod wodzą Siedzącego Byka całkowicie rozbili regiment amerykańskiej kawalerii dowodzony przez generała George'a Custer'a. Tak więc, choć niektórzy komentatorzy zidentyfikowali Stany Zjednoczone jako potęgę, która pewnego dnia narzuci ludzkości *znamię bestii*, anglojęzyczni Amerykanie nadal walczyli z rdzennymi mieszkańcami na swoim terytorium i nie zawsze wygrywali!

Nie ma wątpliwości, że wydarzenia w świecie rozwijają się tak, jak wskazuje biblijne proroctwo. Ale jeszcze trochę musi się wydarzyć, zanim nastąpi koniec. Dlatego mówiąc na przykład o *znamieniu bestii*, musimy podkreślać, że póki co nikt jeszcze go nie przyjął, bez względu na to, czy ktoś zachowuje czwarte przykazanie dekalogu, czy nie. Niektóre elementy proroctwa są jeszcze kwestią przyszłości.

Przeczytaj Ap 18,1-4. O czym jest mowa w tych wersetach i dlaczego ważne jest, byśmy pamiętali o tym już teraz? Czego wersety te uczą nas o naszej misji w świecie?

.....

.....

Powyższe wersety malują ponury obraz politycznego, moralnego i duchowego stanu świata. Ukazują straszliwe skutki fałszywych nauk religijnych przyjętych w świecie. Jednocześnie oferują wielką nadzieję, gdyż inny anioł z nieba oświeca świat wielką chwałą. Ponadto wierny lud Boży — ci, którzy jeszcze nie znają prawdy, ale potrzebują ją poznać — zostaje wywołany z Babilonu. To znaczy, że tuż przed końcem lud Boży, który już opuścił Babilon, ma coś do zrobienia dla tych, którzy jeszcze nie wyszli z Babilonu.

Co powinno znaczyć dla nas to, że Pan zwraca się do tych, którzy nadal są w Babilonie, słowami: *Ludu mój*? Dlaczego ważne jest, byśmy o tym pamiętali w naszych relacjach z ludźmi spoza naszego Kościoła?

DO DALSZEGO STUDIUM

Atak szatana na prawo Boże jest atakiem na samego Boga — Jego autorytet i panowanie. Tak więc w czasie końca, podczas największego nasilenia wydarzeń ostatecznego kryzysu, szatan będzie atakował tych, którzy przestrzegają „przykazań Bożych” (Ap 12,17; 14,12), gdyż tylko oni na całym świecie odmówią oddawania czci jego pełnomocnikom. Walka, którą rozpoczął dawno temu przeciwko Bogu w niebie, jest teraz kontynuowana na ziemi, ale jak szatan został pokonany w niebie, tak zostanie pokonany i na ziemi. „Od chwili rozpoczęcia się wielkiego boju w niebie szatan zawsze usiłuje podważyć prawo Boże. To właśnie dla osiągnięcia tego celu zbuntował się przeciwko Stwórcy i, chociaż został strącony z nieba, dalej prowadzi tę samą walkę na ziemi. Jego celem, do którego stale dąży, jest zwiedzenie ludzi i skłonienie ich do nieposłuszeństwa wobec przykazań Bożych, czy to przez przestępowanie całego dekalogu, czy też przez odrzucenie niektórych z jego przykazań. Następstwa są jednak te same: »Ktokolwiek bowiem zachowa cały zakon, a uchybi w jednym, stanie się winnym wszystkiego« (Jk 2,10)”¹.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Omówcie wydarzenia w świecie i jak wskazują na to, co musi się wydarzyć w czasie końca. Jakie przepowiednie jeszcze muszą się wypełnić? Jak możemy się nauczyć czujności w obserwowaniu znaków czasu, a jednocześnie uniknąć fanatyzmu, wyznaczania dat i głoszenia śmiałych przepowiedni niemających oparcia w *Biblii* ani pismach Ellen G. White?

2. Zastanów się nad kwestią oddawania czci. Co to znaczy czcić kogoś? W jaki sposób można oddawać cześć komuś lub czemuś?

3. Zastanów się nad poglądem, że Bóg wciąż ma swój lud w Babilonie. Co rozumiemy jako Babilon (który oczywiście należy rozumieć symbolicznie, a nie jako starożytne miasto na Bliskim Wschodzie)? Jak świadczy to o naszym obowiązku głoszenia naszego przesłania bliźnim bez względu na ich polityczne i religijne poglądy?

¹ Ellen G. White, *Wielki bój*, Warszawa 2017, wyd. XVIII, s. 358.